

שרתי לך, סביבה

כדורגל בדולה

הנוער היהודי בדולה, שמע על כדורגל. למרות שבהיותי בן ארבע-עשרה, הייתי הקטן שבחבורה והם היו בני חמש-עשרה ועד עשרים, הם רצו שאני אלמד אותם את חוקי המשחק. כך הם רצו גם להתחבר לקידמה. ואני, לא ידעתי למה התחייבתי. זה לא פשוט ללמד את הכפריים משמעת מה היא.

בהתחלה קנו כדור חדש ומשאבה. אספו מכל אחד סכומים שווים, כחמישה זלוטי. סכום גבוה באותם ימים. לימדתי אותם איך לנפח את הכדור באוויר בעזרת המשאבה. והנה נמצא אותו אחד מהם שיכול היה למלא את הכדור באוויר ריאודיו, גם ללא משאבה.

ביום שבת אחד, לא גשום, יצאנו אל כר הדשא לאימון ראשון. קבענו את השערים בעזרת שתי אבנים. הסברתי את החוקים, הבקעת השערים, עבירות, פאול, אאוט, אופסייד – הכל במלים די פשוטות. על פי המבטים ראיתי שזה פשוט לא נקלט. אותי קבעו כשופט ואפילו קנו לי משרוקית.

משחק הזוי כזה לא התקיים אף פעם. כששרקתי על עבירה שעבר אחד הבריונים בחבורה, הוא פשוט חטף את המשרוקית וזרק אותה. בנס לא חטפתי מכות. עכשיו ללא משרוקית המשחק נמשך כשאני משתמש בקולי המסכן. הם שחקו כדורגל חפשי. כשלא הצליחו להעביר את הכדור קדימה, השתמשו באגרופים ובמקום כדורגל המשחק הפך לזירת אגרופ. לא עזרו לי הצרחות שלי. קולות הגידופים היו חזקים יותר. לאחר האימון הראשון, היו רוב השחקנים חבולים עם סימני דם פה ושם ומצב של ברוגז גמור בין הקבוצות.

למזלי היה שם נער מבוגד אחד. דז'ונק, אשר נכח פעם במשחק כדורגל בסחודניצה והוא בקש שאעזור לו ואהיה סבלני. ביחד תכננו את האימון הבא, שהצליח קצת יותר. דז'ונק שוחח אתם לפני האימון ושיחתו הייתה משכנעת הרבה יותר מהסבריו של צוציק כמוני, בעיקר כי הוא יכול היה לשכנע יותר, בעזרת אגרופיו. הדבר הכריע את הכף לחיוב. אחרי החופש, כשחזרתי הביתה, הם המשיכו בלעדי.